

Sygn. akt VI P 589/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska – Kasa

Ławnicy: Bogumiła Krzywińska

Beata Krystyna Tomanek

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 05 lipca 2018 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o przywrócenie do pracy, ustalenie stosunku pracy

I. Ustala, że stosunek pracy pomiędzy powódką E. W., a pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. istniał do dnia 28 lutego 2018 roku.

II. Umarza postępowanie w części roszczenia o przywrócenie do pracy.

III. Nie obciąża powódki kosztami procesu.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 351,60 zł. (trzysta pięćdziesiąt jeden złotych 60/100) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa.

Bogumiła Krzywińska SSR Joanna Napiórkowska – Kasa Beata Krystyna Tomanek

Sygn. akt VI P 589/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 listopada 2016 roku (data prezentaty) powódka E. W. wniosła o przywrócenie do pracy wobec uznania za skuteczne uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. pod wpływem błędu. W uzasadnieniu podniosła, że pismem z dnia 18 sierpnia 2016 roku złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, na co pozwany wyraził zgodę i stosunek pracy ustał. Cztery dni po rozwiązaniu umowy o pracę powódka dowiedziała się, że jest w ciąży, oświadczenie woli z dnia 18 sierpnia 2016 roku złożyła pozwanej pod wpływem błędu. Na rozprawie w dniu 4 lipca 2017 roku powódka sprecyzowała roszczenie wnosząc o przywrócenie do pracy na poprzednio zajmowane warunki pracy i płacy.

(pozew – k. 1; stanowisko powódki na rozprawie w dniu 4 lipca 2017 roku –

protokół rozprawy od 00:01:54 do 00:05:25)

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 grudnia 2016 roku (data nadania) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powódka uchybiła 7 - dniowemu terminowi na złożenie oświadczenia woli o uchyleniu się do skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu.

(odpowiedź na pozew – k. 11-17)

Ostatecznie powódka sprecyzowała swoje stanowisko wnosząc o ustalenie, że stosunek pracy z pozwaną istniał do 28 lutego 2018 roku w związku z uchyleniem się od skutków oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Powódka cofnęła powództwo o przywrócenie do pracy ze zrzeczeniem się roszczenia, w związku z faktem, że wiązała ją z pozwaną mowa na czas określony do dnia 28 lutego 2018 roku.

(pismo powódki – k. 159; stanowisko powódki na rozprawie w dniu 5 lipca 2018 roku – protokół rozprawy od 00:03:23 do 00:07:08)

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona u pozwanej od 2 lutego 2015 roku do 18 sierpnia 2015 roku na stanowisku sprzedawcy. Od dnia 27 lutego 2015 roku z pozwaną łączyła powódkę umowa o pracę na czas określony do dnia 28 lutego 2018 roku. Od dnia 16 grudnia 2015 roku powódka otrzymywała wynagrodzenie – płaca zasadnicza 1.850,00 zł brutto.

(dowód: akta osobowe powódki; świadectwo pracy – k. 6)

Pismem z dnia 18 sierpnia 2016 roku powódka zwróciła się z prośbą o rozwiązanie za porozumieniem stron umowy o pracę zawartej z pozwaną w dniu 27 lutego 2015. Powodem złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy było otrzymanie przez powódkę propozycji pracy w przedszkolu.

Kierownik sklepu D. R. w imieniu pozwanej będąc bezpośrednią przełożoną wyraziła zgodę na rozwiązanie umowy o pracę w dniu 18 sierpnia 2016 roku. Stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p w wyżej wskazanym dniu. Powódka po ustaniu stosunku pracy nie podjęła pracy w przedszkolu..

W momencie złożenia przez powódkę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem - strony nie miały wiedzy o stanie ciąży powódki. Informację w tym przedmiocie powódka powzięła na początku września 2016 roku.

(dowód: akta osobowe powódki – k.1; świadectwo pracy – k.6; zeznania świadka

M. K. (1) na rozprawie z dnia 4 lipca 2017 roku – protokół rozprawy od

00:17:20 do 00:18:33; zeznania świadka D. R. na rozprawie z

dnia 22 marca 2018 roku – protokół rozprawy od 00:11:10 do 00:12:49; zeznania

powódki na rozprawie w dniu 22 marca 2018 – protokół od 00:13:38 do 00:25:26)

Pismem z dnia 28 października 2016 roku (odebrany tego samego dnia w imieniu pozwanej przez M. K. (1)) powódka złożyła pozwanej oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. Wskazała, że składając oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron nie wiedziała, że spodziewała się dziecka i gdyby miała świadomość faktu, że jest w ciąży nie złożyłaby pozwanej takiego oświadczenia. Wniosła również o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach.

Powódka składając powyższe pismo nie dołączyła zaświadczenia lekarskiego, świadczącego o tym, że w momencie składania oświadczenia z dnia 18 sierpnia 2016 roku była w ciąży. M. K. (2) poprosiła powódkę o dostarczenie pozwanej zaświadczenia.

(dowód: oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia złożonego pod

wpływem błędu – k. 3; zeznania świadka M. K. (1) na rozprawie z dnia 4

lipca 2017 roku – protokół rozprawy od 00:18:33 do 00:21:28)

Zaświadczenie lekarskie potwierdzające stan ciąży z dnia 25 września 2016 roku powódka dostarczyła pozwanej w dniu 4 listopada 2016 roku. Lekarka położnik-ginekolog wskazała, że powódka jest w 14 tygodniu ciąży, planowany termin porodu to dzień 24 kwietnia 2017 roku. Zaświadczenie lekarskie zostało wystawione przez dr. n. med. J. C., pod opieką której znajdowała się powódka w trakcie ciąży.

(dowód: zaświadczenie lekarskie – akta osobowe powódki; zeznania świadka

M. K. (1) na rozprawie z dnia 4 lipca 2017 roku – protokół rozprawy od

00:30:58 do 00:32:02 oraz od 00:37:20 do 00:39:32; zeznania powódki na

rozprawie w dniu 22 marca 2018 roku protokół od 00:22:48 do 00:25:26)

M. K. (1) w dniu 11 listopada 2016 roku telefonicznie poinformowała powódkę o odmowie przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy.

(dowód: zeznania świadka M. K. (1) na rozprawie z dnia 4 lipca 2017 roku

protokół rozprawy od 00:30:58 do 00:32:02 oraz od 00:37:20 do 00:39:32)

Sąd postanowił dopuścić dowód opinii biegłego specjalisty z zakresu ginekologii na okoliczność ustalenia, czy w dacie złożenia oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron tj. w dniu 18 sierpnia 2016 roku powódka była w ciąży i jeżeli tak to w którym tygodniu, oraz czy przebieg ciąży w szczególności do daty 28 października 2016 roku wskazywał na stan zagrożonej ciąży.

Powódka była w dziewięciu ciążach i siedem z nich zakończyło się poronieniem, jedno dziecko żyje i prawidłowo się rozwija, jedno zmarło w pierwszym roku życia. Wiek ciążowy ustalono określając termin porodu na 24 kwietnia 2017 roku, do koncepcji doszło 2 sierpnia 2016 roku. Biorąc pod uwagę obciążony wywiad położniczy, ciąża powódki w której stosowano Dupgaston, Aerchin, Clexan oraz wysokie dawki kwasu foliowego, istniały wskazania do zastosowania pesaru położniczego. Ciąża została uznana za zagrożoną przez cały okres jej trwania.

(dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie położnictwa i ginekologii dr. hab.

med. R. D. – k. 121)

W dniu 7 kwietnia 2017 roku nastąpiło rozwiązanie ciąży powódki, która urodziła żywe dziecko płci męskiej.

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia – k. 103)

Powodem niewystąpienia przez powódkę do pozwanej o przywrócenie do pracy i uchylenie się od skutków oświadczenia woli przez powódkę przed dniem 28 października 2016 roku był stan zagrożonej ciąży, złe samopoczucie co przypomniało o dwóch ostatnich ciążach zakończonych poronieniem oraz nieposiadanie informacji o takiej możliwości. Powódka wiedząc o możliwości wystąpienia do pracodawcy z oświadczeniem o uchyleniu się od

oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu i przywrócenia do pracy uzyskała pod koniec września 2016 roku od siostry.

(dowód: zeznania powódki na rozprawie w dniu 4 lipca 2017 roku – protokół

rozprawy od 00:40:13 do 00:44:09; zeznania powódki na rozprawie w dniu 22

marca 2018 roku od 00:18:33 do 00:21:28)

Miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 1.850,00 zł brutto.

(dowód: zaświadczenie – k. 18)

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego z zakresu położnictwa i ginekologii dr. hab. med. R. D..

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy, oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych oraz opinii biegłego z zakresu położnictwa i ginekologii.

Sąd uznał za wiarygodne w całości także zeznania powódki E. W., są one zgodne z dowodami w postaci dokumentów złożonych przez strony, są także logiczne i niebudzące wątpliwości. Ponadto ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. K. (3), D. R., których zeznania korespondowały z ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami oraz zeznaniami powódki. Świadców w momencie składania zeznań nie byli związani stosunkiem pracy z pozwaną. Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego pominął zeznania świadka E. N. ponieważ nie знаła ona okoliczności złożenia oświadczenia woli przez powódkę o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron oraz późniejszego o uchyleniu się od skutków oświadczenia z dnia 18 sierpnia 2016 roku.

Sąd oparł się ponadto w całości na opinii biegłego z zakresu położnictwa i ginekologii. W ocenie Sądu opinia ta jest wyczerpująca, biegły w sposób fachowy przeanalizował całą dokumentację medyczną dostępną w sprawie. Biegły fachowo ustosunkował się do wywiadu przeprowadzonego z powódką, historii poprzednich ciąż, w sposób kompleksowy przeanalizował przedłożoną dokumentację. Wnioski, które biegły przedstawił w ocenie Sądu są spójne, logiczne i kompleksowe. Biegły w sposób pełny ocenił przebieg ciąży i okoliczności jej towarzyszące. Opinia biegłego zdaniem Sądu pozostaje w korespondencji z zeznaniami powódki złożonymi w toku postępowania.

Strony nie składały dodatkowych wniosków dowodowych celem uzupełnienia postępowania dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu w niniejszej sprawie było roszczenie powódki o ustalenie, że stosunek pracy łączący ją z pozwaną istniał do 28 lutego 2018 roku, więc należy traktować je jako powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy w określonym czasie.

Podstawą prawną dla roszczenia o ustalenie istnienia prawa bądź stosunku prawnego jest regulacja z art. 189 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem powód musi wykazać dodatkowo istnienie interesu prawnego uzasadniającego jego roszczenie. Interes ten stanowi podstawową przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie, a jednocześnie jest on kryterium zasadności wyboru tej formy ochrony praw podmiotowych. Przez „interes” należy rozumieć potrzebę wynikającą z sytuacji, w jakiej powód się znalazł, natomiast „prawny” dotyczy szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych podmiotu. Powództwo o ustalenie zmierza do usunięcia stanu niepewności w łączącym strony stosunku prawnym. W wyroku z dnia 5 grudnia 2002 roku (sygn. akt I PKN 629/01) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 189 k.p.c. pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści realizowanego stosunku pracy, jeżeli dochodzone ustalenie ma charakter niemajątkowy lub sprawia, że oparte na nim potencjalne roszczenia majątkowe mogą się zaktualizować dopiero w przyszłości. Oczywistym jest, iż ustalenie, że stosunek pracy istniał między powódką a pozwaną do określonego dnia w przypadku ciąży powódki może wpłynąć na szerokie uprawnienia związane z

rodzicielstwem oraz związane z zabezpieczeniem emerytalno-rentowym. Wobec powyższego Sąd uznał, że interes prawny powódki w ustaleniu, że łączący ją z pozwaną stosunek pracy do 28 lutego 2018 roku istniał obiektywnie.

Wobec ustalenia, że interes prawny powódki istniał obiektywnie Sąd przejdzie do analizy zagadnienia prawnego będącego przedmiotem niniejszej sprawy tj. ustalenia istnienia stosunku pracy do dnia 28 lutego 2018 roku. Powódka w pozwie wniosła o uchylenie się do skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pozwanej w dniu 18 sierpnia 2016 roku, zgodnie z którym umowa o pracę łącząca powódkę z pozwaną uległa rozwiązaniu na mocy porozumienia stron na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p. W kwestii roszczenia powódki o ustalenie istnienia stosunku pracy do wskazanej daty Sąd zważył, że w sytuacji, gdy powódka uchyła się od skutków swego oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu zmierzającego do rozwiązania jej stosunku pracy to w przypadku korzystnego dla niej orzeczenia dojdzie do sytuacji, w której jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron będzie bezskuteczne, a tym samym umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami nie ulegnie rozwiązaniu na mocy tego oświadczenia woli. To z kolei prowadzi do wniosku, że nie zaistnieją w sferze prawnej skutki tego oświadczenia polegające na rozwiązaniu umowy o pracę – innymi słowy umowa o pracę będzie nadal wiązać strony. Wobec powyższego Sąd po wstępnej analizie kontekstu faktyczno-prawnego skupił swoje rozważania na ocenie skuteczności uchylenia się przez powódkę od złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli w dniu 18 sierpnia 2016 roku.

Zgodnie z art. 84 § 1 i 2 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, niełożyłby oświadczenia tej treści to jest błąd istotny. Błąd polega nie tylko na mylnym wyobrażeniu o treści złożonego oświadczenia woli (niezgodności między prawidłowo powziętą wolą, a wadliwym jej oświadczeniem), ale także na mylnym wyobrażeniu o istniejącym stanie rzeczy. W niniejszej sprawie powódka w piśmie złożonym pracodawcy w dniu 28 października 2016 roku o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu powołała się na fakt, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę złożyła nie wiedząc, że spodziewa się dziecka i gdyby o tym fakcie wiedziała nie złożyłaby takiego oświadczenia co wypełnia treść art. 84 § 1 i 2 k.c. Zdaniem Sądu powyższy błąd jest istotnym i jako taki może uzasadniać uchylenie się skuteczne od złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli. Praca kobiety w ciąży podlega wzmożonej ochronie prawnej. W związku z urodzeniem dziecka pracownicy przysługuje urlop i zasiłek macierzyński. Jest ona uprawniona do urlopu wychowawczego i zasiłku wychowawczego. Trwałość zatrudnienia w okresie ciąży, urlopów macierzyńskiego i urlopu wychowawczego chroniona jest zakazem rozwiązania umowy o pracę oraz zmiany wynikających z niej warunków pracy i płacy. Zdaniem Sądu na podstawie doświadczenia życiowego nie można znaleźć argumentów racjonalnie przemawiających za faktem, że powódka nawet wiedząc o tym, że jest w ciąży złożyłaby oświadczenie o rozwiązaniu umowy za porozumieniem stron rezygnując z powyższej ochrony. Motywacją powódki rozwiązania umowy o pracę z pozwaną był fakt, że otrzymała propozycję pracy w innym miejscu mniej dla niej obciążającym zważając na stan zdrowia powódki i obawy o stan ciąży. Biorąc pod uwagę stan zdrowia, (pozostawanie w zagrożonej ciąży) w jej przypadku uzasadnionym mogła być zmiana pracy na inną, np. związaną z mniejszym wysiłkiem fizycznym, czy stresem. Na aprobatę zasługuje argumentacja powódki, że gdyby wiedziała o ciąży nie wystąpiłaby z prośbą o rozwiązanie umowy nie będąc pewną nawiązaniu stosunku pracy u innego pracodawcy. Kolejnym elementem warunkującym skuteczność uchylenia się skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu jest pozostawanie powódki w błędzie co do okoliczności faktycznych. Stan taki ma miejsce wówczas, gdy zatrudniona w chwili składania oświadczenia woli była w ciąży i nie miała o niej wiedzy (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 roku o sygn. akt II PK 269/13, LEX nr 1541199). Powódka w momencie składania oświadczenia woli w dniu 18 sierpnia 2016 roku nie wiedziała o swojej ciąży, w której się faktycznie już znajdowała co wynika ustalonego przez Sąd stanu faktycznego.

W przedmiocie terminu do złożenia oświadczenia woli o uchyleniu się od skutków oświadczenia złożonego pod wpływem błędu o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron termin na dokonanie tej czynności jest

równoważny terminowi do zgłoszenia gotowości podjęcia pracy po przywróceniu do pracy, czyli 7 dni i jest liczony od chwili wykrycia błędu (vide: zgłoszenie przez pracownika gotowości do pracy na podstawie art. 48 § 1 k.p.). Powyższy pogląd ugruntowany jest w doktrynie i judykaturze (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 roku o sygn. akt II PK 269/13, LEX nr 154119; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 roku o sygn. akt II PK 237/12, M.P.Proku 2013/8/431-434). W niniejszej sprawie Sąd zważył, że powódka nie złożyła oświadczenia woli w terminie 7 dni od chwili wykrycia błędu. Wiadomość o ciąży powzięła na początku września 2016 roku. Sąd analizując zagadnienia prawne dotyczące przedmiotowego terminu, zważył, że znajdują do niego zastosowanie regulacje z art. 264 i 265 k.p. W brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia pozwu art. 264 § 1 k.p. stanowią, że odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę o pracę. Zgodnie z art. 265 § 1 i 2 k.p. jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu. To oznacza, że termin 7-dniowy może zostać przywrócony jeśli zostaną spełnione przesłanki z art. 265 § 1 k.p. Chodzi tu więc o wykazanie braku winy powódki w niedochowaniu terminu. Z ustaleń Sądu wynika, że powódka początkowo w ogóle nie wiedziała o tym, że jest możliwość przywrócenia jej do pracy, nie została o tym poinformowana przez pozwaną (zeznania świadka M. K. (1) na rozprawie z dnia 4 lipca 2017 roku). Sąd miał na uwadze, że powódka nie ma wykształcenia prawniczego i mogła nie wiedzieć o możliwości uchylenia się od skutków swego oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Jednak z zeznań powódki wynika, że pod koniec września 2016 roku dowiedziała się od siostry, że ma możliwość uchylenia się od skutków oświadczenia woli. Powódka wiedziała też, że rozwiązanie umowy o pracę z pozwaną było z inicjatywy powódki, mogła więc sądzić, że w takiej sytuacji nie może mieć żadnego roszczenia względem pracodawcy. Wobec tego od tego momentu powinna zachować termin 7 dni na złożenie oświadczenia. Powódka jednak złożyła je dopiero dnia 28 października 2016 roku. W ocenie Sądu - przy rozpatrywaniu możliwości przywrócenia powódce terminu do uchylenia się od oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu - należy przede wszystkim wziąć pod uwagę drugi czynnik, który w przeważającym stopniu zaważył na zachowaniu powódki. Sąd miał bowiem na uwadze, że powódka była w ciąży zagrożonej i jej stan był szczególny. Biegły sądowy potwierdził, że była 9 razy w ciąży, z czego 7 razy poroniła. Powódka w swych zeznaniach doprecyzowała, że dwie ostatnie ciąży zakończyły się poronieniem na wczesnym etapie. Jednocześnie w tym przypadku powódka ponownie odczuwała bóle i czuła się źle, co przypominało jej dwie ostatnie ciąży. Z tego względu szczególnie zwracała uwagę na stan swojego zdrowia. W jej ciąży zostały wprowadzone leki (jak wskazał biegły sądowy), co również przemawia za ciężkim stanem zdrowia powódki wymagającym szczególnej dbałości o siebie i ciążę. Biegły sądowy w opinii podkreślił, że ciąża powódki musi być uznana za ciążę zagrożoną przez cały okres jej trwania. W tej sytuacji w ocenie Sądu zasadnym jest przywrócenie powódce terminu do złożenia pracodawcy oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli. Brak winy powódki w niedochowaniu terminu musi być bowiem oceniany również z uwzględnieniem stanu zdrowia powódki. Dla kobiety, która 9 razy była w ciąży, z czego 7 razy poroniła (w tym 2 ostatnie ciąży na wczesnym etapie), utrzymanie kolejnej ciąży, w sytuacji tak znacznego jej zagrożenia - co potwierdził biegły w swej opinii - było kwestią priorytetową. Wobec powyższego należy uznać, że dopiero, gdy sytuacja powódki została ustabilizowana przez odpowiednie leczenie i podtrzymywanie ciąży, powódka mogła skoncentrować się na kwestii stosunku pracy, który łączył powódkę z pozwaną. W tym stanie rzeczy zasadnym jest w ocenie Sądu przywrócenie powódce terminu do złożenia pracodawcy oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron.

Kolejną kwestią rozważań Sądu jest ustalenie, czy powódka zdołała wnieść pozew do Sądu w terminie 7 – dniowym od otrzymania wiadomości o odmowie przywrócenia jej do pracy. W tym zakresie brak jest wskazania przez strony dokładnej daty, kiedy powódka otrzymała informację o odmowie dopuszczenia jej do pracy przez pozwaną. Z zeznań świadka M. K. (1) wynika, że w ciągu tygodnia od złożenia przez powódkę oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli dostarczyła ona zaświadczenie lekarskie (w dniu 4 listopada 2016 roku), a następnie w ciągu tygodnia powódka otrzymała odpowiedź od pozwanej o odmowie przywrócenia jej do pracy (w dniu 11 listopada 2016 roku). Wobec tego licząc termin 7 – dniowy na wniesienie odwołania do Sądu od dnia 11 listopada 2016 roku należy uznać, że powódka termin ten zachowała, gdyż pozew wniosła w dniu 16 listopada 2016 roku. M. K. (1) w swych

zeznaniach twierdzi również, że do połowy listopada 2016 roku złożyła powódce informację o odmowie przywrócenia jej do pracy, co uwiarygodnia datę 11 listopada 2016 roku, jako datę otrzymania tej informacji przez powódkę.

Mając na względzie powyższe rozważania prawne oraz przywołane ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd rozpoznający sprawę Sąd zważył, że powódka skutecznie uchyliła się od oświadczenia woli złożonego pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron w dniu 18 sierpnia 2016 roku i stosunek pracy łączący powódkę z pozwaną nie ustał w tym dniu.

Sąd w niniejszej sprawie ustalił, że powódkę z pozwaną łączyła umowa o pracę na czas określony do dnia 28 lutego 2018 roku. Bezskuteczność oświadczenia woli *ex tunc* o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron z dnia 18 sierpnia 2016 roku implikuje fakt, że stosunek pracy nie zakończył się w tym dniu, lecz trwał do momentu określonego przez strony w zawartej umowie o pracę. Umowa o pracę zgodnie z art. 30 § 1 pkt 4 k.p. rozwiązuje się z upływem czasu, na który była zawarta. W tej sprawie umowa o pracę powódki zawarta była do dnia 28 lutego 2018 roku. Stosunek pracy ustaje wówczas z woli stron, które z góry określiły zdarzenie rozwiązujące umowę. Zdarzeniem tym jest jednak nie czynność prawna (jednostronna czy dwustronna), lecz sam upływ czasu. Mając na względzie powyższe bezzasadnym w ocenie Sądu jest dopuszczenie powódki do pracy ponieważ nie jest związana z pozwaną umową o pracę, która się rozwiązała. Ponadto bezzasadne jest przywrócenie powódki do pracy u pozwanej, gdyż ukształtowanie umowy o pracę pozwanej z powódką jako umowy na czas określony stanowi przejaw czynności dyspozytywnych pracodawcy i pracownika, którzy w drodze umowy ustalają warunki pracy oraz płacy. Sąd nie jest uprawniony do - *de facto* ukształtowania stosunku prawnego pomiędzy tymi stronami tak aby dalej strony nadal związane były umową o pracę. Sąd uprawniony był w niniejszej sprawie do poczynienia ustaleń w zakresie określonym rozszereżeniem sprecyzowanym przez powódkę. W przypadku potrzymania przez E. W. powództwa o przywrócenie do pracy bądź o dopuszczenie do pracy Sąd na podstawie okoliczności sprawy ustalonych w toku niniejszego postępowania rozważałby oddalenie powództwa ze względu na fakt ustania stosunku pracy w dniu 28 lutego 2018 roku. W konsekwencji ustalenia bezskuteczności oświadczenia woli złożonego przez powódkę pozwanej pod wpływem błędu w dniu 18 sierpnia 2016 roku Sąd zważył, że stosunek pracy rozwiązał się zgodnie z kodeksowymi regulacjami dotyczącymi ustania stosunku pracy z upływem czasu, na który umowa o pracę została zawarta.

W obliczu powyższych ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych Sąd ustalił, że stosunek pracy pomiędzy powódką E. W., a pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. istniał do dnia 28 lutego 2018 roku i w tym zakresie będąc związany zakresem powództwa orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W niniejszej sprawie powódka E. W. pierwotnie dochodziła przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy u pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Na rozprawie w dniu 5 lipca 2018 roku powódka cofnęła powództwo w tym zakresie ze zrzeczeniem się tego roszczenia. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Mając na względzie powyższe oraz treść art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w części roszczenia o przywrócenie do pracy, o czym orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

W zakresie kwot tymczasowo wypłaconych z rachunku Skarbu Państwa – konta bankowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie Sąd mając na względzie art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) postanowił nieobciążać powódki wydatkami związanymi z kosztami wynagrodzenia biegłego sporządzającego opinię w niniejszej sprawie o czym orzekł, jak w punkcie III wyroku.

Odnosnie kosztów poniesionych tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa Sąd miał na względzie wynik procesu zgodnie z art. 98 k.p.c., według którego za stronę przegrywającą uznał pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz art. 113 ustawy o kosztach sądowych Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 351,60 zł tytułem wynagrodzenia biegłego, tymczasowo poniesionego przez Skarb Państwa w toku postępowania (postanowienie k. 134). O powyższym Sąd orzekł jak w punkcie IV wyroku.

W niniejszej sprawie Sąd zważył również, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2013 roku o sygn. akt III PZP 2/13 (publ. OSNP 2014/2/17) powództwo pracownika o dopuszczenie do pracy, dochodzone przeciwko pracodawcy negującemu istnienie stosunku pracy, Sąd rozpoznaje w składzie określonym w art. 47 § 2 k.p.c., a więc w składzie trzosobowym – jednego sędziego i dwóch ławników. W sprawie rozpoznawanej przez Sąd pozwana co bezsporne negowała istnienie stosunku pracy po dacie złożenia oświadczenia woli, od którego powódka się uchyliła podnosząc, że ustał w wyniku skutecznego złożenia przez powódkę oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, od którego zdaniem pozwanej nie mogła się uchylić. Konsekwencją nie zawarcia wprost w Kodeksie pracy roszczenia o uchylnie się od złożonego oświadczenia woli, w sytuacji kwestionowania istnienia stosunku pracy, może być występowanie przez pracowników z roszczeniami o przywrócenie do pracy lub ustalenie istnienia stosunku pracy. Przed wydaniem wyroku powódka cofnęła powództwo w zakresie powództwa o przywrócenie do pracy ze zrzeczeniem się roszczenia, jednak wniosła o ustalenie, że do dnia 28 lutego 2018 roku istniał stosunek pracy łączący ją z pozwaną. Kwestią rozważań prawnych dla ustalenia zasadności powyższego było ustalenie skuteczności uchylenia się od oświadczenia woli złożonego po wpływie błędu. Zgodnie z art. 47 § 2 ust. 1 lit. a k.p.c. w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy z zakresu prawa pracy o ustalenie istnienia stosunku pracy. Z takim roszczeniem wystąpiła powódka. Mając na względzie powyższe Sąd w niniejszej sprawie orzekł w składzie ławniczym, jak wskazano w komparycji wyroku z dnia 10 lipca 2018 roku.